

между другото и това: „за Гръцитѣ всичкитѣ Славяне сж Вулгари (Българи). Въ това лично съмъ се увѣрилъ, че тѣ не правятъ никаква разлика между Сърбитѣ и Българитѣ, и че еднакво ги мразятъ“. ¹⁾

Този очевиденъ и несъмненъ фактъ не може наистина да нѣма влияние върху евентуалния Балкански Съюзъ, и за това не трѣбва никакъ да се забравя той, понеже съ него ще се обяснятъ много нѣща, за които понататъкъ ще говоримъ въ тѣзи си книга.

До гдѣто Гръцитѣ сж такива спрямо Славянитѣ, колко ли пъкъ сж гѣвкави и ласкави спрямо Арбанаситѣ! Защото, когато вече Гръцкитѣ писатели се рѣшатъ да глѣтнатъ този толкова горчивъ за тѣхъ хапъ и да допуснатъ поне това, че въ тѣхъ има Арбанашка кръвъ, то колко се грижатъ да позлатятъ и усладятъ този хапъ! А за да намѣраръ малко медъ за подслада, тѣ прѣвръщатъ наопаки и етнографията и лингвистиката. Спорѣдъ Гръцкитѣ писатели Арбанаситѣ и не сж отъ чужда кръвъ, защото тѣ сж и потомци и прѣдставители на старитѣ Пелазги: по потекло слѣдователно и по елементарнитѣ обстоятелства сжщи Гръци. Този фактъ, казватъ тѣ понататъкъ, ясно е доказанъ не само съ студиата на Арбанашкия диалектъ, за който филологията е доказала, че е една форма отъ Гръцкия езикъ, нъ и съ националния характеръ, който тѣй сжщо е твърдѣ сроденъ съ Гръцкия. Че Арбанаситѣ и Гръцитѣ сж едно, тѣ доказватъ това и съ живото участие на Арбанаситѣ въ вѣстанието за освобождението.

Нищо не беспокои Гръцкитѣ писатели, че тѣ съ такъво писание никого, освѣнъ само себе, немогатъ да излѣжатъ; тѣ неотстъпватъ отъ това. Между това филологията никога не се е опитвала да доказва това, което тѣ говорятъ; напротивъ, тя е констатирала, че Арбанаситѣ сж потомци на старитѣ Илири, и че говорятъ на езикъ, който не е сроденъ нито съ единъ Европейски езикъ, па слѣдователно нито съ Гръцкия. Ето какво казва за това и самия Грегоровиусъ: „днешнитѣ Гръци глѣдатъ на Арбанаситѣ като на сродноплѣме не само поради юнашкото имъ участие въ борбата за освобождението, нъ и поради Илирското имъ потекло. Ала прѣди да могатъ да считатъ, че сж имъ сродни тѣзи съвсѣмъ

¹⁾ Отношенята на Сърбия спрямо Българския Църковенъ Вѣпросъ, „Отечество“ св. 104 стр. 323.